

1 MAART 1923

No. 5

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„En ik bid u, broeders, neemt acht op degenen die tweedracht en
ergernissen aanrichten tegen de leer die gij van ons geleerd hebt, en
wijkt af van hen.”
Romeinen 16 : 17.

REDEVOERING.

President Heber J. Grant, in de openingsrede der Algemeene
Halfjaarlijksche Conferentie van 6 October 1922, maant den
Heiligen, de wetten Gods en des lands te onderhouden.

(Slot).

Opofferingen bewijs van liefde.

„O, maar”, zegt iemand, „ik geloof het niet.” Sta mij toe nog eens te zeggen, dat het ongeloof der gansche wereld het feit niet kan veranderen, zoo het een feit is, en God heeft duizenden, ja tienduizenden een getuigenis geschonken door den Heiligen Geest, van de waarachtigheid daarvan, dat „Mormonisme”, zooals het door de wereld genoemd wordt, in werkelijkheid het plan van leven en zaligheid is; dat Joseph Smith in waarheid de profet van den waren, levenden God is. De menschen zeggen: „Wij kunnen de kracht van het „Mormonisme” niet begrijpen, en waarom tweeduizend jongelieden en jonge vrouwen, op één tijd, en op hun eigen kosten of van hun familiën, de wereld ingaan, hun tijd gevende zonder geld en zonder prijs, om het evangelie te verkondigen, hun salarissen daardoor missende, in hun eigen onderhoud voorziende, om u geloof te verkondigen.” Elke Heilige der Laatste Dagen kan dat begrijpen. Zij kunnen het begrijpen, omdat die jongelieden en jonge vrouwen, die voor het evangelie uitgaan, het liefhebben en vervullen in werkelijkheid de vereïchten, welke door den Zaligmaker gesteld werden, „om eerst God lief te hebben met geheel uw hart, en geheel uw verstand,” en het daaraanvolgende groote ge-

bod is, „hebt uw naasten lief gelijk uzelfen.” Niemand in de geheele wereld geeft zulk een blijk van de liefde tot God en medenaasten als door onze zendelingen gegeven wordt. Dag aan dag ontvangt het Presidentschap van de kerk voor het grootste deel brieven van jongelieden en jonge dames, die op zending zijn geroepen, en het is de wonderlijkste zaak in de geheele wereld, zoo een weigering zou worden ontvangen van iemand, die op zending is geroepen.

Roepingen beantwoord.

Wanneer we deze roepingen voor zendingen uitzenden, komt het antwoord: „Ik dank den Heere, dat Hij heeft goedgevonden Zijne dienstknechten te inspireren om mij te roepen om een zending te volbrengen. Het is altijd mijn levensdroom geweest.” Een ander: „Het is altijd het verlangen mijns harten geweest om het evangelie van Jezus Christus te verkondigen.” Dat is het soort brieven, die wij dag aan dag ontvangen. Er zijn duizenden mannen en vrouwen, die het evangelie hebben verkondigd, en het bedrag aan geld, dat is opgeofferd, in proportie met het aantal, is bijna niet te berekenen. Als u nagaat dat volgens gemiddelde berekeningen deze personen een salaris konden verdienen van \$ 100 per maand en dat zij van \$ 20 tot in sommige gevallen \$ 50 en \$ 70 per maand verteren, een gemiddeld bedrag van 50 dollars per maand wordt verkregen; dat tweeduizend of bijna dat aantal, en soms is het daar boven gegaan, al dien tijd geven en die onkosten maken; voeg het tezamen en het zal tot in eenige miljoenen per jaar loopen en alles wordt gedaan zonder hoop op eenige aardse belooning.

Onzekere antwoorden van predikanten.

Ik herinner me, terwijl ik het evangelie in Engeland verkondigde, dat ik een boek ontdekte, geschreven door ex-senator Beveridge, getiteld: „De jonge man en de wereld”. Ik heb er vele malen naar verwezen, maar ik wensch dat weder te doen. In dat boek vond ik hoofdstukken over „De jonge man en de kansel”. „De jonge man en zijn tehuis”. „De jonge man en de wet”, en in het hoofdstuk over „de jonge man en de kansel”, zeide hij, dat een zeker persoon met prachtige kansen op gunstige antwoorden, met goede gelegenheid, gedurende een geheele zomervacantie, aan al de predikanten die hij ontmoette, drie vragen stelde, en alvorens tot deze drie vragen te komen, maakte hij bekend, dat een der grootste transportatie-menschen in de Ver. Staten gezegd had, dat hij liever een wetenschap had van het leven hierna en de onsterfelijkheid van de ziel, dan de grootste eer en de grootste positie te hebben, die hem in de wereld kon worden gegeven; en hij sprak van een an-

deren man, die slechts een gewoon persoon was en die vertelde dat hij over vele vreemde dingen dacht — „Is de ziel onsterfelijk en wat is ziel in elk geval?” — de drie vragen waren als volgt: „Ten eerste, ja of neen. Geloof u in God, den Vader; een persoonlijk God, een bepaald en tastbare intelligentie — niet een hoeveelheid wetten, die als een mist door het heelal zweven; doch een God die een persoon is, naar wiens gelijkenis u bent geschapen? Ageer niet, maak geen toelichtingen; maar is uw geest in een toestand om onomwonden te antwoorden, ja of neen?”

„Niemand antwoordde, „ja”. Ieder trachtte uit te leggen dat de Godheid een bepaalde intelligentie kon zijn of niet; dat de „heden-daagsche gedachte” de zaak erg verwarde, enz., enz.”

Dan de volgende vraag:

„Ja of neen: Geloof u dat Christus een Zoon van den levenden God is, door Hem gezonden om de wereld te redden? Ik vraag u niet of u gelooft dat Hij geïnspireerd werd, in den zin zooals de groote leeraars geïnspireerd worden — niemand heeft eenige zwa-
righeid daaromtrent. Maar gelooft u dat Christus in werkelijkheid Gods Zoon was, met een heilig aangewezen en bepaalde zending, gestorven zijnde aan het kruis en van de dooden verreezen — ja of neen?”

„Weer geen antwoord met een duidelijk, ernstig „Ja”. Maar weder werden er uitleggingen en verklaringen gegeven en in ten-
minste de helft der gevallen waren de antwoorden, dat Christus de meest volmaakte mensch was, die de wereld ooit gezien had, en de grootste leeraar der menschelijke beschaving.”

Hij was geen groote leeraar der beschaving, indien Hij geen Zoon van God was, omdat Hij zich aldus heeft bekend gemaakt. Hij maakte zichzelve als de Verlosser der wereld bekend, en kon daarom geen leeraar der beschaving zijn, zoo de fondatie, waarop hij stond, valsch ware.

De derde vraag was: „Geloof u dat als ge sterft, u opnieuw tot het leven zult terugkeeren en een zelfbewuste intelligentie zult zijn, wetende wie u bent en wie anderen zijn?”

„Weder was er geen onvoorwaardelijk en bevestigend antwoord. „Natuurlijk waren ze als een zaak der wetenschap niet zeker”. „Dat kan natuurlijk niet positief bekend zijn.”

Wat de Heiligen zouden antwoorden.

De Heiligen der Laatste Dagen, overal in de wijde wereld, zouden zonder een oogenblik te aarzelen, antwoorden: „Ja, ja, ja”, op alle drie vragen. Wij twijfelen niet, dat God een persoon is. Joseph Smith zag en sprak met Hem. Wij twijfelen niet, dat Christus de Verlosser der Wereld is, omdat Hij dat aan Sidney Rigdon en Joseph Smith bekende, in de ver-

klaringen, welke ik zoo juist voorlas. Bij ons bestaat geen twijfel, omdat Jezus Christus in den Kirtland Tempel verscheen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Wij twijfelen niet in het minst aan de onsterfelijkheid der ziel —

„En sterven wij alvorens daar te zijn,
Blijde dag! ongehoord!
Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn,
In het schoone hemeloord.”

Ik ontving een brief van de vice-president eener groote bankinstelling, voor wien ik dat lied zong toen hij in Utah was, en hij vroeg me om een kopie. Enkele dagen daarna, herhaalde hij het laatste vers, en zeide:

„Dat zijn wonderbare inspireerende woorden. Nimmer heb ik een vers van een loflied gelezen, dat zoo onomwonden was, in de overtuiging van de onsterfelijkheid der ziel.”

In een brief, welke hij mij schreef, verwees hij weder naar deze woorden en verklaarde:

„Ik beschouw deze als de meest verheven woorden, die ik ooit heb gehoord. Zij inspireeren tot moed en dat heerlijk vertrouwen in de onsterfelijkheid der ziel dat de mensch verheft tot den staat van Godschap.”

De Heiligen der Laatste Dagen beantwoorden deze vragen met „ja, ja, ja”. De heer Beveridge zegt, dat deze bedienaars des Woords gerekend werden onder de meest welbespraakte en hoogstaande predikanten in de Oostelijke en Nieuw Engeland Staten, en dat zij een afval van geloof onder de menschen gevoelden. In dat verband zegt hij:

„Het is onmogelijk dat zulke priesters de harten der menschen kunnen verwarmen?”

Hij ging voort met te zeggen alvorens de vragen te stellen, dat ieder, die den kansel betrad en waarnam om de leeringen van Christus te verkondigen, zonder zelf geloof daarin te hebben, een heilig-schennis pleegde elke maal, wanneer hij zijn voet op den kansel zette.

Een groot compliment.

Ik heb hooren zeggen, dat „damn” geen vloeken is, dat het slechts een „klemwoord” is. Op een avond predikte ik met wijlen president John Henry Smith, in het Opera Gebouw in Phoenix. De Kamer van Staat hield zitting. Op het hooren van het bericht dat twee der Mormoonsche Apostelen in hun midden waren, kwamen eenige der afgevaardigden naar ons toe en vertelden ons dat zij het Opera Huis gehuurd hadden, en beloofden het te vullen als wij onze toestemming wilden geven om te prediken. Wel, gewoon-

lijk huren wij onze eigen zalen en spreken voor ledige banken; zoo wij stemden natuurlijk toe, en waren verheugd met die gelegenheid. Een der goede zusters, die van Mesa gekomen was, zat achter iemand, die zij met klem hoorde zeggen, dat ik een ernstige spreker was. Spoedig daarop, met diezelfde klem zeide hij, ik was een goede spreker, en ten slotte met denzelfden nadruk zeide hij: „Die man gelooft elk woord dat hij spreekt.” Ik verlang geen grooter compliment.

Doe wat is recht.

Alvorens mijn plaats weer in te nemen, wensch ik te zeggen, dat ik nimmer hoorde, noch verwacht te hooren, tot aan den dag van mijn verscheiden, mijn lievelingslied:

„Komt, Heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht,”

zonder de herinnering aan het sterven en begraven van mijn kleine baby-zuster in het leven te roepen, wier lichaam door de wolven in de woestijn is opgegraven, of zonder de gedachte aan den dood van mijn vader's eerste vrouw, en het hierbrengen van het lichaam om te begraven, en aan anderen waarvan ik weet, dat zij hun leven hebben neergelegd en aan die wonderbare reis van Brigham Young en zijn groep pioniers, en degenen die hem volgden, en mijn hart vloeit over van dankbaarheid, hetwelk ik niet bij machte ben in geschikte woorden uit te drukken, dat mijn vader en moeder zich onder hen bevonden, die getrouw aan God waren, die deze opofferingen maakten door de overtuiging des harten, omdat ze de wetenschap met zich ronddroegen dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat Joseph Smith Zijn Profeet is. Ik hoor nimmer dien anderen lofzang, dien we gezongen hebben — „Doe wat is recht” — zonder het verlangen in me te voelen opkomen om met al mijn krachten, de Heiligen der Laatste Dagen de noodzakelijkheid van het volgen der leeringen van het laatste vers van dat lied te doen inzien.

„Doe wat is recht; wees trouw steeds en moedig,
Voorwaarts! spoed voorwaarts, de kroon is in 't zicht!
Uwe verlossing die nadert zeer spoedig,
Zegening wacht U; — doe wat is recht!

Doe wat is recht en de Heer zal wel zorgen,
Strijdt voor de vrijheid in Geest en in macht
En in geloof zie maar uit naar den morgen,
God zelf beschermt U; strijdt voor het recht!”
God zegene U. Amen.

(Utah-Nederlander).

RIJMPREEKJES.

No. 22. Een Hemeltaak.

Daar was een mensch zoals er andren zijn: z'n oog zag nooit iets anders dan den schijn. Hij merkte niet der dingen ware waarde; hoe arm zoo'n blinde vreemdeling op aarde!

Het ging hem wel op stoffelijk gebied — t e wel misschien — het diepe en wondre lied, dat ruischt door al het ons omringend leven, had nimmer nog bekoring hem gegeven.

„Er is geen God!” zoo riep hij spottend, „ziet, aan eer, geluk en goud ontbreekt 't mij niet; 'k heb overvloed om daaglijks van te leven. Wat meer, zoo vraag ik u, kan uwe God u geven!”

En zoo ging hij zijns weegs — tot aan dien nacht, die eindlijk komt, wanneer ons alle kracht (verbeelde kracht!) als water gaat ontglippen. „O, God!” klonk toen van zijn bestorven lippen.

O zeker, wij beklagen zulk een mensch, maar neen, niet dat..... Welde ooit bij u de wensch, 't verlangen op (o 't kan mij zoo bekoren!) zoo'n blinde te doen zien, zoo'n doove hóóren?

Dàt, voel ik, rust op ons: een hemelsch werk; en vrijlijk bid ik God: „O, maak ons sterk! sterk voor de taak, die is Uw Eigen streven: dooven 't gehoor, blinden 't gezicht te geven”.

FRANK I. KOOYMAN.

REDE

uitgesproken door Apostel David O. Mc. Kay,
in de Rotterdamsche Conferentie, 14 Jan. 1923.

Deze prachtige bouquet bloemen bracht mij een tekst in de gedachte. Bloemen zijn schoon en brengen menige les aan hen, die ze kweeken en bewonderen; maar ik wil mijn aandacht dezen morgen weergeven aan andere bloemen, die deze schoone bouquet mij in de gedachte bracht. Ik denk aan de bloemen in Gods tuin. Deze bloemen in mijn hand vertegenwoordigen een schoone les, vervat in den volgenden tekst: „Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen; zij arbeiden niet en spinnen niet, en ik zeg u dat ook Salomo in al zijn heerlijkheid niet is bekleed geweest gelijk een van deze.”

Laten wij vanmorgen de leliën des velds beschouwen, — hoe zij groeien. Hun wortelen liggen diep in den grond. Zij zijn verborgen, en de krachten, die hun levenskracht en leven geven, gaan boven ons begrip. Na een paar dagen schiet er uit den grond een klein groen stengeltje op, dat het licht der zon tot zich trekt. Dat kleine stengeltje wordt grooter en er ontstaat een prachtige lelie, zich koesterende in den zonschijn des hemels.

Evenzoo is het met de bloemen in Gods tuin. Dezen morgen aanschouw ik hier eenige honderden van deze bloemen. Gelijk de wortels der leliën datgene waardoor zij leven uit den grond trekken, aldus moeten de menschen hun onderhoud bekomen uit datgene, wat de grond produceert. Ieder menschelijk wezen is afhankelijk van datgene wat de aarde hem geeft. Maar wanneer de bol der lelie niet uit de aarde opschoot, er zoude nimmer een andere lelie zijn. Zij zoude niets weten van het zonlicht der schepping. Zij zoude zijn gelijk de blinde visch, zonder oogen, omdat zij geen oogen noodig hadden. En de man of de vrouw, die zijn of haar leven slechts wijdt aan het verzamelen van rijkdom of het zich overgeven aan genot of het bevedigen van hartstocht, die slechts aan deze wereld denkt, is gelijk aan den bol der lelie, die nooit uit de aarde spruit, maar die het beste voortbrengt wat de aarde kan geven, die de natuur en de krachten der natuur beheerscht, als een middel tot een hooger doel, is gelijk de lelie die opschiet uit de aarde om te produceeren en haar soort te doen voortduren. Aldus zien wij dat in dezen tuin van den Schepper, de aarde, een middel is om tot een hooger doel te geraken — het voorrecht van den geest in den mensch zich te koesteren in het zonlicht van Gods heiligen geest.

Gelijk de lelie-bol zekere wetten der natuur moet gehoorzamen vóór zij in het licht des hemels kan bloeien, alzoo moet de mensch zekere eeuwige wetten gehoorzamen, vóór zijn geest aanspraak kan maken op de leiding en inspiratie van God. De goede Hemelsche Vader heeft ons die wetten aangewezen. Zij zijn eenvoudig en gemakkelijk te verstaan, maar o, hoevele, vele bloemen in Gods tuin worden onkruid, omdat zij die goddelijke wetten niet willen gehoorzamen, zoodat de groei der bloemen wordt tegengehouden.

Gij, mijn mede-werkers, gij hebt vele van de beginselen van het eeuwige leven, hetwelk u aanspraak geeft op de inspiratie van Gods geest, gehoorzaamd en God zal u zegenen, indien gij voortgaat zijn wetten te gehoorzamen; maar ik gevoel mij geroepen dezen morgen uw aandacht te vragen voor eenige soorten onkruid, die in Gods tuin gevonden worden. Eén van hen is genaamd het onkruid van „fout vinden”, een ander het onkruid van „laster”, weer een ander is bekend als „onverschilligheid” en eenige vergiftige onkruiden zijn die der „onzedelijkheid”. Zijn er eenige van deze onkruiden in de tuinen in Holland? Indien dit zoo is, laat ons dan op dezen schoonen morgen beginnen ze te wieden en hen uit onzen tuin te werpen, opdat de bloemen ongehinderd kunnen bloeien.

De Zaligmaker, sprekende van het onkruid van „fout-vinden” en „verkeerd oordeel”, sprak als volgt: „Oordeelt niet, opdat gij niet

geoordeeld worde. Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met de mate die gij meet, zult gij weder gemeten worden". En waarom ziet gij den splinter in uw broeders oog, maar ziet niet den balk in uw eigen oogen?" Velen, die vandaag bevooroordeeld zijn tegen „de Mormonen”, zouden het licht zien, indien zij slechts wilden nalaten u verkeerd te beoordeelen. Het onkruid van vooroordeel verstikt de leliën, die in hun zielen zouden kunnen bloeien.

Maar, dezen morgen wil ik mij bepalen tot het onkruid, dat misschien in onzen eigen tuin groeit. Wij merken de handelingen der menschen op en keure dezulke af.

Natuurlijk hebben wij dat recht en toch moeten wij altijd onderscheid maken tusschen de daden der menschen en den standaard van Jezus Christus. En indien wij zulks doen, laten wij dan altijd herinneren dat, ofschoon de mensch niet in overeenstemming met het Evangelie schijnt te handelen, het beter voor hem en voor ons zoude zijn, indien wij er geen verslag van geven, of de aandacht van onzen buurman er op vestigen, maar als wij doen gelijk de Zaligmaker zegt: „Indien gij iets tegen uw broeder hebt, ga tot hem en laat de zon niet ondergaan, totdat gij en hij die grief uit den weg geruimd hebt!”

Laten wij ons ook de gewoonte eigen maken om steeds het beste in onzen buurman te zien, of om te zoeken naar de goede eigenschappen in onze bondgenooten, door liever de deugden dan de fouten te voorschijn te brengen, door de leliën in elkanders karakter te zien, liever dan het vuil. Er is een oud verhaal van een Japanschen filosoof, die vele jaren geleden gewoon was naar de heuvels te gaan en de wetten der natuur te bestudeeren. Na een geheelen dag aan deze studie besteed te hebben, keerde hij terug naar zijn dorpje, waar hij des avonds zijn leerlingen bijeen vergaderde en hen onderwees in de lessen die hij geleerd had.

Op zekeren dag sprak een buurman hem aan en zeide: „Wilt gij zoo goed zijn voor mij een hagedoortwijnje mede te brengen wanneer gij terugkeert, opdat ik de les kan bestudeeren, die gij ons verleden week leerdet van dien boom?” „Ja”, zei de filosoof, „ik zal u een takje meebrengen vanavond”. En een tweede buurman zeide dien morgen: „Wilt gij voor mij een roos medebrengen, opdat ik de les, welke gij ons gisteravond leerdet, kan bestudeeren?” „Ja”, ik zal u de roos brengen”. En even vóórdat de filosoof door de stadspoort ging, zeide een derde vriend: „Wilt gij mij een lelie brengen, dat ik de les der reinheid, waar gij gisteravond over sprak, kan bestudeeren?” De filosoof beloofde de lelie mede te brengen.

(Wordt vervolgd).

HEIKO BOEKWEG.

HYRUM DALLINGA.

PIETER S. MIETUS.

LEENDERT VAN BEEKUM.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

AFSCHEIDSGROET.

De tijd is aangebroken, dat wij naar onze geliefden terug keeren en diegenen ontmoeten zullen, die wij verlaten hebben om onze getuigenis aan het menschdom te geven dat God leeft en wederom gesproken heeft van den hemel en Zijn Kerk heeft hersteld en onze mede-natuurgenooten bekeering toe te roepen en hun te waarschuwen dat de tweede komst van Christus nabij is.

Wij hebben gedurende den tijd, dien wij in het zendingsveld hebben doorgebracht, getracht onze roeping getrouw te zijn en God heeft ons op een bijzondere groote wijze gezegend en door Zijn Geest ons versterkt en nabij geweest om de oprechten van hart in kennis te stellen met de boodschap der laatste dagen. Onze Hemelsche Vader heeft ons werk met succes bekroond en velen hebben onze getuigenis aangenomen en zichzelf een overtuiging verworven dat Zijn Kerk en Koninkrijk wederom op aarde gesticht is.

Wij roepen onzen dank toe aan allen, die ons ter zijde hebben gestaan gedurende den tijd, dien wij in den wijngaard des Heeren in de Nederlanden gearbeid hebben. Liefde en mededeelzaamheid, onuitsprekelijk groot, hebben wij in ruime mate ondervonden van de goede heiligen in Holland. Wij weten met een zekerheid, die een heilige overtuiging is, dat de belooning voor de opofferende liefdeblijken en ijver betoond aan ons en aan het werk, een belooning zal wegdragen, die eeuwiglijk zal zijn.

Wij roepen allen toe, die een begeerte hebben om terug te keeren in de tegenwoordigheid van God, om standvastig te blijven en de geboden van het Evangelie nauwgezet en stipt te onderhouden en niet door beproevingen en listen en lagen van Satan beroofd te worden van den kroon des eeuwigen levens. Laat het zijn gelijk wij in ons lied zingen:

Hoe de vijand ook moog zoeken, mij te kwellen in 't gemoed,
God zorgt, dat ook zelfs het kwade meewerkt tot mijn eeuwig
[goed.
Hij bedekt mij, Hij bedekt mij, en geen kwaad komt ooit nabij mij,
Hij bedekt mij! 'k Rust dan veilig in de schaduw van Gods hand.
God zegene u! Vaarwel!

HEIKO BOEKWEG.
HYRUM DALLINGA.

PIETER S. MIETUS.
LEENDERT VAN BEEKUM.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE VRAAG VAN VERWERPING — ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

Rede, uitgesproken in 'den Weber Ring Tabernakel, Ogden City, 10 Maart 1907,
door Ouderling JOSEPH F. SMITH JR.

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden, De groote meerderheid van diegenen, welke hier vandaag vergaderd zijn, zijn zonder twijfel leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en ik neem aan, dat de meesten van u een goddelijke getuigenis bezitten van de waarheid van dit laatste der dagen werk — het Evangelie van Christus — hetwelk wij ontvangen hebben. Aan u, die een getuigenis bezitten zullen mijn opmerkingen niet in 't bijzonder gericht zijn, maar als ik uw steun moge hebben in hetgeen ik zal zeggen, zoodat ik geleid moge worden om iets te zeggen dat het geloof versterkt van diegenen, welke zwak mogen zijn, of diegenen wil aanmoedigen, welke geheel geen geloof bezitten, zal ik wel beloond gevoelen.

Ik ben niet hier gekomen met het doel om den godsdienst van eenig mensch aan te vallen, want wij als Heiligen der Laatste Dagen beweren dat een elk mensch aanspraak heeft op zijn eigen godsdienstige inzichten en hij het voorrecht heeft om te aanbidden volgens de ingevingen van zijn geweten, laat hem aanbidden, hoe, waar of wat hij ook wil en wij zullen hem in deze rechten beschermen. Maar wij zijn gekant tegen de gewoonten, die aangenomen zijn door zekere mannen, welke door de nederzettingen van ons volk reizen en de autoriteiten van de Kerk beleedigen, onze leerlingen verdraaien en onze dooden onteren, met het doel om het geloof en het vertrouwen van de Heiligen der Laatste Dagen te vernielen. Daarvoor zal het behandelen van het onderwerp van de „Gereorganiseerde” Kerk dezen namiddag in den geest van zelfverdediging zijn.

Wij zullen eerst de verklaring, die door den oudsten senator van Michigan, mr. Burrows, in zijn rede uitgesproken is in de senaat van de Vereenigde Staten, op den 11den van verleden December, in overweging nemen. Na verklaard te hebben dat het leden-aantal van de Kerk ten tijde van het martelaarschap in 1844, 50.000 was, vervolgde hij:

„De dood van Joseph Smith in 1844 bracht verslagenheid en demoraliseering door het geheele leden-aantal van de Mormoonsche Kerk, verspreidende hare volgelingen in verschillende richtingen en in dien tijd liet het zich aanzien dat hij de geheele omverwerping en ontbinding van de organisatie voorafging. Herstellende echter, van den schok, de verspreide benden verschenen spoedig in verschillende gedeelten van het land en verkondigden hunne leer met vermeerderden ijver en begonnen hunne verspreide

krachten te verzamelen en te organiseeren, totdat zij ten laatste samenstelden wat nu bekend en erkend is als de Gereorganiseerde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met hoofdkwartieren te Lamoni, Iowa en als president Joseph Smith, een zoon van den profeet."

Dan vervolgt hij:

„Gedurende deze periode van ontbinding een Brigham Young, welke zich vereenigde met de „Mormoonsche Organisatie”, zoo vroeg als 1832, een man met een ontombaren wil en onverschrokken moed, stoutmoedig en gewetenloos, greep dezen toestand van demoraliseering incidenteel aan den dood van den profeet aan, om zichzelf aan het hoofd van 5000 Mormonen te plaatsen, over wildernis en berg te trekken en zichzelf met zijne volgelingen in de Zoutmeer-vallei, 24 Juli 1847, te vestigen, toentertijd Mexicaansch gebied, waar hij zonder twijfel zich in de hoop verlustigde, dat de nieuwe leer van het veelvoudig huwelijk, dat op het punt stond om door hem openbaar verkondigd te worden en straffeloos bekend gemaakt, beoefend en gehandhaafd zoude moge worden zonder tusschenkomst van de Vereenigde Staten.”

Nu, dit is niet waar. De oudste senator van Michigan heeft hier de houding van de „Gereorganiseerde” Kerk juist zoo bekwaam en duidelijk verklaard als eenig lid van die sekte het gedaan kon hebben en in precies dezelfde wijze als zij het verklaard hebben in de afgeloopen 47 jaren. Waarom hij er toe kwam om zulk een verklaring te maken, zal hijzelve het beste weten, maar het toont de voorzichtige training aan, die hij heeft ontvangen van leden van de „Georganiseerde” Kerk in hun oppositie tegen de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In een brochure, die uitgegeven werd door deze organisatie in 1846, komt het volgende voor:

„Het grootste gedeelte van de Kerk volgde dezen Brigham Young niet, en in gehoorzaamheid aan de openbaring betrekking hebbende op de vergadering, verbleven rondom het land van Zion, wachtende op den Heere om Zichzelve wederom te openbaren; en waar er vandaag één Heilige is, welke aan de Kerk behoorde in de dagen van Joseph den martelaar en die nu vereenigd is met Brigham Young, zijn er tien van die oude leden, welke geen deel nemen, of zich verheugen onder het bestuur van het woord des Heeren door zijn zoon Joseph.”

De Heiligen volgden President Young.

En dit is niet waar. Nu ben ik voornemens om aan te toonen, dat ten tijde van het martelaarschap de Heiligen der Laatste Dagen president Brigham Young en de Twaalve volgden. En alzoo in overeenstemming met goddelijke openbaring. Want wij leeren in de Leer en Verbonden, dat het quorum van Apostelen gelijkmatig in autoriteit is met het Eerste Presidentschap en het is hun recht om de leiding van kerkzaken en het presidentschap te nemen bij de afwezigheid van het Eerste Presidentschap of wanneer dat quo-

rum door den dood van den President der Kerk getroffen wordt.

Ten tijde van het martelaarschap telde de Kerk, in en rondom Nauvoo, het hoofdkwartier, niet meer dan 20.000 zielen. Deze informatie is gebaseerd op de best mogelijke autoriteit. En ofschoon dit niet al het Kerkleden-aantal in de Vereenigde Staten was, was het toch de groote meerderheid van de heiligen, als het volgende zal aantoonen:

In de „Times and Seasons”, deel 2, pagina 274, in een „Proclamatie aan de verspreide heiligen in het binnen- en buitenland” en onderteekend door het Presidentschap, Joseph Smith, Sidney Rigdon en Hyrum Smith, gedateerd 15 Januari 1841, lezen wij het volgende:

„De bevolking van onze stad neemt met ongeëvenaarde snelheid toe, tellende meer dan 3000 inwoners. Elk gerief wordt in de stad en in het onliggende land, Hancock-provincie, aangeboden voor de gunstige uitoefening van de werktuigkunde, en de aangename bezigheden van den landbouw. De wateren van de Mississippi-rivier kunnen tot onbegrensde mogelijkheden zeer gunstig gebruikt worden voor vervaardigingsdoeleinden.

„Instrumenten in de handen van onzen Hemelschen Vader geweest zijnde in het leggen van den grondslag voor het vergaderen van Zion, willen wij zeggen, laat al diegenen die de zegeningen van het Evangelie waardeeren en de belangrijkheid begrijpen om de geboden des hemels te gehoorzamen en die gezegend zijn van den hemel met wereldsche goederen, zich het eerste gereed maken voor de algemeene verzameling, laten zij zich zoo spoedig als omstandigheden toelaten, zonder te groot verlies, ontdoen van hunne goederen en naar onze stad en provincie verhuizen, om in de stad fabrieken te vestigen en te bouwen en in de provincie boerderijen te kopen en te bewerken — dit zal onze bestendige erfenis verzekeren en den weg bereiden voor het vergaderen van de armen. Dit is overeenkomstig de order des hemels en het eenige beginsel, waarop de vergadering ten uitvoer gebracht kan worden — laten de rijken dan en allen die mede kunnen helpen om deze plaats te vestigen, elke toebereiding maken om zonder verlies van tijd hier te komen en onze handen te versterken en hulp te verleenen om het geluk van de Heiligen te bevorderen. Dit kan niet te krachtig op de harten van allen gedrukt worden en de ouderlingen worden hiermede opgedragen om dit woord in hunne publieke bediening, in alle plaatsen waar de Heiligen verblijven, bekend te maken, want dit is volgens de opdracht die wij van den Heer ontvangen hebben.”

Nu, dit toont aan, dat de „in het binnen- en buitenland verspreide” heiligen, door den Heere geboden waren te Nauvoo en in Hancock-provincie, Illinois, te vergaderen. Het behoeft niet gezegd te worden, dat alle getrouwe Heiligen der Laatste Dagen dit gebod zich ten nutte zouden maken en daardoor zouden de getrouwe heiligen, of de groote meerderheid van hen, spoedig te Nauvoo gevestigd zijn. Wederom vinden wij in hetzelfde deel, pagina 434, een andere proclamatie aan de heiligen in het binnen- en buitenland, geteekend door President Joseph Smith, waarin hij zegt:

„Het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, begeerig om de welvaart van genoemde Kerk te

bevorderen, gevoelen het hun plicht om de heiligen die buiten deze provincie verblijf houden, toe te roepen om toebereidselen te maken om zonder uitstel hier te komen. Dit is belangrijk en er zoude naar geluisterd worden door allen die een belang stellen in de welvaart van dezen, den hoeksteen van Zion. Hier moet de tempel verrijzen, de universiteit gebouwd en andere gebouwen opgericht worden, die noodig zijn voor het groote werk der laatste dagen en hetwelk alleen gedaan kan worden door een concentratie van energie en onderneming. Laat het daarvoor verstaan worden dat alle ringen, uitgezonderd in deze provincie en in Lee-provincie, opgeheven zijn en de heiligen gelast zijn om zoo spoedig als de toestanden het mogelijk maken zich in deze provincie te vestigen."

Dit was op den 24sten Mei 1841 en wij vinden in hetzelfde deel, pagina 520, een schrijven van de Twaalve aan de „verspreide heiligen in het binnen- en buitenland", waarin het volgende wordt gevonden:

„Wij zeggen tot alle heiligen, die den wil des Heeren begeeren te doen, sta op en vertoef niet, maar kom herwaarts naar de plaatsen van vergadering zoo spoedig mogelijk, want de tijd is snellijk naderende, dat de heiligen aanleiding zullen hebben om te treuren, dat zij zoo lang hebben nagelaten om zich tezamen te vergaderen en in heilige plaatsen te staan, verwachtende die vreeselijke gebeurtenissen, welke zoo snellijk de natiën der aarde naderen.

„Het zal herinnerd worden, dat in een communicatie van recenten datum van het Eerste Presidentschap, alle plaatsen, uitgenomen Hancock-provincie, Ill., en Zarahemla in Lee-provincie, I.T., tegenover Nauvoo, opgeheven zijn als plaatsen van vergadering."

In een conferentie van de Kerk, gehouden 1841, werd Almon W. Babbitt geschorst voor het overreden van heiligen, die naar Nauvoo aan het emigreeren waren, om te verblijven en Kirtland op te bouwen, „totdat hij voldoening zal geven". Dit toont aan hoe belangrijk de leer van vergaderen was. Daarvoor was de grootste meerderheid van de Heiligen der Laatste Dagen ten tijde van het martelaarschap te Nauvoo en omstreken gevestigd.

Het is nu om aan te toonen, dat die Heiligen der Laatste Dagen Brigham Young en de Twaalve ondersteunden.

Op den 8sten dag van Augustus, na het martelaarschap, werd er een speciale conferentie te Nauvoo gehouden, waarin de eischen van de Twaalf Apostelen werden voorgesteld voor de keuze van de Heiligen der Laatste Dagen.

In deze conferentie zeide Brigham Young, de heiligen toesprekende:

„Ik zal u als quorums vragen: „Begeert gij dat Broeder Rigdon als uw leider, uw gids, uw woordvoerder zal staan? President Rigdon wenscht, dat ik eerst deze vraag voortbreng en dat is: Wenscht de Kerk en is het hun eenige begeerte om de Twaalve te ondersteunen als het Eerste Presidentschap van dit volk?*** Al diegenen, die dit gunstig gezind zijn in de geheele vergadering van de heiligen, maken het bekend door het opsteken der rechterhand. (De stemming was algemeen). Als er eenigen van een tegenovergestelde gedachte zijn, een ieder man en vrouw die niet wenscht

dat de Twaalve presideeren, maken het bekend door hetzelfde teeken (geen handen op). Dit verving de andere vraag, en het probeeren door quorums." (Geschiedenis van de Kerk, 8 Aug. 1844).

Alzoo in de algemeene conferentie, die den volgenden October gehouden werd, werden de Apostelen wederom ééinstemmig ondersteund door de stem van de Kerk als het presideerende quorum en het Presidentschap van de Kerk. (Times and Seasons 5 : 692). Let op, dit was door de eenstemmige keuze van de Heiligen.

Nu gedurende den uittocht uit Nauvoo, deze heiligen — de groote meerderheid van de Kerk — verbleven waarachtig en getrouw en volgden de Twaalf Apostelen.

Gouverneur Thomas Ford, in zijn „Geschiedenis van Illinois”, verklaart, dat in 1846 er 16.000 leden der Kerk met de Twaalve op de vlakten van Iowa waren, terwijl de 1.000 die vertoefden, een klein overblijfsel, diegenen waren die hun bezittingen niet konden of geen eigendommen bezaten om te verkoopen, onbekwaam waren om weg te komen (Geschiedenis van „Gereorganiseerde” kerk III : 164). En dit overblijfsel volgde zoo spoedig als zij in staat waren.

In het volkstelling-verslag van 1850 — drie jaren nadat de Salt Lake-vallei bevolkt werd, leeren wij, dat de bevolking van Utah 11.380 was, allen Mormonen. Dat zelfde jaar was de bevolking van Pottawattomie provincie, Iowa, 7.828, allen Mormonen, de Heiligen der Laatste Dagen te Kaneshville. Dus zien wij dat 19.208 leden van de Kerk, die Brigham Young gevolgd waren in den uittocht uit Nauvoo, gevestigd waren in deze twee plaatsen. En deze zijn nog alle plaatsen niet, er waren andere nederzettingen van de heiligen te Garden Grove, Mount Pisgah, St. Louis en andere plaatsen, waar tijdelijke nederzettingen zich gevormd hadden gedurende dien uittocht. Deze vergaderden ook later naar Utah. Zoo zien wij dat van bijna het geheele leden-aantal van de Kerk, zooals het in 1844 stond, rekenschap is gegeven in diegenen, die President Young en de Twaalve volgden.

Dat de Kerk niet met ontbinding bedreigd werd, zullen de volgende statistieken aantonen. — Ik heb de toename van het leden-aantal in de Vereenigde Staten gedurende dat tijdperk niet in handen, maar de toename in Groot-Brittannië is als volgt: In het jaar 1844 was de bevolking van de Kerk in de Brittische eilanden 7.797. zes jaren na het martelaarschap — December 1850 — dat leden-aantal was toegenomen tot 30.747. Dit toont niet veel ontbinding of afval aan.

(Wordt vervolgd).

Ontslagen.

Ouderlingen Heiko Boekweg, Hyrum Dallinga, Pieter S. Mietus en Leendert van Beekum, zijn eervol van hun werkzaamheden in de Nederlandsche Zending ontslagen en zijn naar Zion vertrokken.

Ouderling Heiko Boekweg heeft tijdens zijn verblijf in Holland te Delft, Haarlem en Groningen als gemeente-president gearbeid en het ambt van conferentie-president van Groningen en Amsterdam waargenomen.

Ouderling Hyrum Dallinga is te Leeuwarden, Groningen, Leiden, Rotterdam en Schiedam werkzaam geweest, te Leiden en Schiedam als gemeente-president.

Ouderling Pieter S. Mietus arbeide in Utrecht, Leeuwarden, Arnhem, Rotterdam, Delft en Dordrecht. In de twee laatstgenoemde gemeenten vervulde ouderling Mietus het ambt van gemeente-president.

Ouderling Leendert van Beekum werd eerst te Groningen geplaatst, daarna te Leiden, Dordrecht, Delft en Arnhem. Te Leiden presideerde hij over de gemeente.

Door gebrek aan plaatsruimte is het portret en het afscheidswoord van deze ouderlingen niet eerder geplaatst kunnen worden.

AANWIJZINGEN

(Door Dr. F. S. Harris, Pres. v. d. Brigh-Young Universiteit)

„Ik moet zien dat ik dien man kwijt raak”, zeide één van mijn vrienden, toen wij een man passeerden die bij hem werkzaam was.

„Waarom,” vroeg ik, „het schijnt dat hij zijn werk goed verricht”.

„Ja, maar zie je niet dat hij rookt?”

„Wat hindert dat”, vroeg ik, „je rookt zelf ook, waarom heb je er dan iets tegen wanneer hij rookt?” Waarop hij verklaarde: „Het verschil ligt in het feit dat ik geen „Mormoon” ben en hij wel. Ik heb een sterk geloof dat kleinigheden aanwijzingen voor het karakter kunnen zijn. De menschen kunnen iemand bedriegen in groote dingen, dus de beste weg om de betrouwbaarheid van den mensch te constateeren is, de kleine aanwijzingen gade te slaan. Ik heb de geheele wereld doorgereisd en ik heb geleerd dat de katholieke of de jood die de leeringen van zijn kerk niet acht, terwijl hij een lid daarvan is, diegene is die mijn bevelen zal veronachtzamen wanneer ik niet ter plaatse ben om op hem te letten. Wanneer ik een „Mormoon” in mijn dienst neem, verlang ik er een die geen tabak of whiskey gebruikt, en ik zou graag zien dat hij geen koffie of thee gebruikte. Natuurlijk wil ik altijd graag iemand hebben die matig is, onverschillig wat zijn godsdienst is, maar matigheid is speciaal van belang in een „Mormoon”, sedert het niet alleen aan-

toont dat hij de betere hoedanigheden bezit die matigheid in ieder mensch zal aankweeken, maar het mij ook een aanwijzing geeft van zijn betrouwbaarheid in andere opzichten."

Deze verklaring verwonderde mij zeer en ik vroeg mijzelf af of deze kleinigheden werkelijk zoo belangrijk konden zijn. Toen dacht ik aan mijn ondervinding in het chemisch laboratorium met aanwijzingen. Ik herinnerde mij dat ik, wanneer ik een vloeistof had, die ik moest analyseeren, niet slechts door kijken kon zeggen of ze alkalisch of zuur reageerde, maar door een druppel of twee methyloranje of een andere aanwijzer er bij te voegen, kon ik onmiddlijk de reactie weten uit de kleur van de vloeistof. Dit is een van de nuttigste beginselen, die den scheikundige bekend zijn. Indien deze indicators er niet waren, zou het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zijn voor den scheikundige om een chemische analyse te maken. De aanwijzers hebben op geenerlei wijze eenigen invloed op de chemische reactie; zij toonen eenvoudig aan den toestand, die bestaat in de vloeistof. Wanneer werkgevers veel volk in dienst moeten nemen, nemen ze hun toevlucht tot allerlei kleine listen om hen te helpen het karakter te leeren kennen van diegenen, die zich aanmelden.

Men vertelt o.a. van iemand, die een jongen wenschte om in zijn kantoor werkzaam te zijn. Vijftig jongens meldden zich aan. Ieder van hen moest, om bij hem te komen, een kamer passeeren, waarin een boek op den grond lag. Alle jongens op één na gingen langs het boek; deze ééne raapte het op en legde het op de tafel. Deze ééne kreeg het baantje.

Dozijnen van deze listen worden door de werkgevers en andere geocfende studenten van de menschelijke natuur gebruikt, maar ik ben overtuigd, dat er geen betere aanwijzer is voor het karakter van een jongen, die in een huisgezin van Heiligen der Laatste Dagen is grootgebracht, dan zijn houding tegenover het Woord van Wijsheid. De jongen weet, dat het zedelijk en lichamelijk verkeerd is om het Woord van Wijsheid ongehoorzaam te zijn, en indien hij het veronachtzaamt, toont hij, dat zijn gedachten zich verzetten tegen waarheid en recht. Ik hoop daarom, dat allen die gaarne vooruit willen in dit werk, zullen beseffen dat, indien zij een sigaret rooken, het niet alleen hun lichaam schade doet, maar dat de sigaret op negatieve wijze aantoonst uw betrouwbaarheid onder verantwoordelijkheid.

J. H.

INHOUD.

Redevoering	blz. 65	Oorsprong van de „Gereor-	
Rijmpreekjes	„ 70	ganiseerde Kerk”	blz. 74
Rede uitgesproken door		Ontslagen	„ 79
Apostel David O. Mc. Kay	„ 70	Indicators	„ 79
Afscheidsgroet	„ 73		